

Můj kámen. Už ani nevím pokolikáté jsem se s ním
vláčel nahoru do kopce.

Jenomže kousek od vrcholu, jako už
tolikrát, se mi vysmekl z rukou a skutálel se do údolí.
Zas a znova se pro něj vracím. Už dávno bych ten
marný boj vzdal, ale z horské stráně cítím vůni naděje, že tent
okrát se to určitě podaří.

Tady je můj kámen. Opřený o starý kmen, jakoby
ukolébaný zpěvem, který sem odněkud z dálky doléhá.
A já pomalu sbírám síly k dalšímu pokusu.

Kámen zdědil sílu skal
kámen v říčním proudu stál
kámen orlí hnízda zná
kámen s námi zůstává.

Ví, kdo koho měl rád
poznal pýchu i pád
ať byl pomník či hrad
uměl bez bázně stát
cítil zblízka jak slunce září
chutnal slzy co sklouzly s tváří
ten kámen v žilách lávu má
kámen žárem plápolá.

Vrátí ozvěnou zpět
příboj falešných vět
věčně daleký cíl
pro tvůj bláznivý let
až pak překonáš pláně moří
zpátky k majákům křídla složíš
svá křídla hlavu trápenou
na kámen zemi slíbenou.